

Interview Maxim Storms

In zijn werk onderzoekt acteur/theatermaker Maxim Storms zijn voorliefde voor het absurdisme. Samen met Katrien Valckenaers is hij de artistieke kern van 'Ballet Dommage'. Met Lobke Leirens creëerde Storms o.a. Another One. Hun laatste worp Folks&Fools ging in première bij nona in oktober 2021. In het muziekcircuit vind je Storms terug met 'Brik Tu-Tok' (samen met Linde Carriijn), vorige zomer te gast tijdens BROEK festival. In 2017 creëerde hij zijn eerste solowerk Brother Blue en start nu de creatie van een tweede: Nuggets.

Nuggets is je tweede solovoorstelling. Hoe verschilt dat van werken met anderen?

Maxim Storms

Ik maakte mijn eerste solo *Brother Blue* vijf jaar geleden. Dan wilde ik mezelf eens uitdagen en gaan onderzoeken wat echt mijn eigen artistieke taal was. Na vijf jaar tijd heb ik het gevoel dat er weer genoeg op tafel ligt of genoeg verlangens zijn om dingen uit te zoeken. Samenwerken met vrienden, dat is heel fijn en vertrouwelijk, je lacht veel. Een solo maken is best eenzaam, want je zit een lange tijd alleen in een studio. Maar dat is een andere manier van creëren en ik vind het fijn om me daaraan over te geven.

Hoe maak je zo'n solo? Ga je eerst aan tafel zitten of trek je naar een ruimte om te voelen waar de inspiratie vandaan komt?

MS

Met *Nuggets* wil ik meer het fysieke onderzoeken. Ik ben ook een fysiek acteur, geen danser, maar ik wil wel dat grensgebied opzoeken. Daarnaast: alles start bij improvisatie. Ik ga de vloer op en dan geef ik mezelf een opdracht, of er ontstaat iets dat ik film en vervolgens bekijk. Op voorhand is er vooral goesting, een vaag thema dat me intrigeert, soms ook wel wat tekst, die houvast kan bieden.

In welke mate zit er ook nog improvisatie in je afgewerkte voorstellingen?

MS

Die is miniem. Theater doe je niet alleen, dat doe je samen met een publiek, en dan merk je soms dat de dingen die je op voorhand bedacht hebt niet kloppen, bv. het ritme. Dat moet je aanpassen, maar dat zijn dingen die gaandeweg gebeuren en dan improviseer je een beetje.

Het is niet zo dat er een script is waarin staat dat ik mijn hoofd een beetje naar links moet bewegen terwijl mijn linkerhand wat moet trillen. Zo extreem is het niet, maar er is wel een specifieke toestand van het personage die vastligt en dat kan je op verschillende manieren uitbeelden. Die ruimte geef ik mezelf wel.

Nuggets gaat volgens de promotekst over het individu in een 'we-want-more-maatschappij'. Kan je daar iets meer over vertellen?

MS

Voor *Nuggets* wil ik een fatale situatie scheppen en met zorg gestalte geven aan 'de laatste' die halsstarrig doordoet. Ik wil een figuur belichamen die - aan de hand van bouwvallige constructie en tragische reparatie - zijn redding bouwt in een wereld die langzaamaan afbladdert. Gedesoriënteerd maar trefzeker monteert hij zijn hebben en houden aaneen, in de hoop een vernieuwde vorm van geborgenheid te vinden. Ik wil een wezen spelen dat tilt slaat, maar blijft doordoen.

Ik gebruik het nogal lege woord 'doordoen' omdat het geen eind of doel insinueert. 'Doordoen' is een oneindige actie. In de tijdsgeest van vandaag vind ik het opmerkelijk dat velen van ons blijven 'doordoen' uit vrees of gebrek aan alternatief. De alternatieven die een vorm van fysieke rust of mentaal inzicht zouden kunnen geven, zijn trouwens schaars, fake en dragen onderhuids bij aan de prestatiecultuur. Via het wezen dat zich een professionele constructiewerker waant, tracht ik een groter beeld te scheppen van de dolgedraaide maatschappij waarin we helaas vertoeven.

Je creëert extreme personages, ook visueel. In welke mate zit Maxim Storms daar nog in?

MS

Die zit er zeker in, maar het gaat niet over mij. Dat zou ik te flauw vinden. Elke keer probeer ik iets groters te vertellen, iets universeels. Ik weet niet of dat het juiste woord is, maar ik zoek een soort fabelfiguur. Liefst spreek ik over een wezen, er kan ook iets dierlijks in zitten. Om dan via de bevreemding van dat personage een breder palet te tonen. Het gaat meer over wat we als gemeenschap meemaken. Maar bon, ik moet die voorstelling nog maken, dus ik vind het moeilijk om te spreken over waar het naartoe gaat. Het kan zijn dat ik nog een andere bocht neem. Ik zie mezelf vooral als een groteske speler, ik was als kind ook al zo, hield veel van al die verkleedfeestjes.

Waar haal je je inspiratie nog vandaan?

MS

(denkt na) Meg Stuart heeft mij altijd wel geïnspireerd. Dat is de danswereld natuurlijk, maar toch: de allereerste keer dat ik een voorstelling zag, dat was woow, dat universum intrigeert me. Het gaat ook om het open karakter van een voorstelling. Ik hou niet zo van een theatervoorstelling als ze me op een bordje wordt gepresenteerd. Ik vind het zelf leuk om te denken: wat gebeurt er nu? Wat zou dat kunnen betekenen? En vooral: hoe voel ik me erbij? Ik probeer zelf iets te maken dat je moet ervaren.

Ik vind het ook mooi dat we dezelfde voorstelling kunnen zien en dat ze voor mij een soort herinnering was aan mijn kindertijd en voor jou misschien een toekomstbeeld van wat het met de wereld gaat worden. Toeschouwers kunnen soms moeilijk die knop omdraaien, slagen er niet altijd in om dat toe te laten. Theater is verbeelding en niet de realiteit. Maar verbeelding kan de realiteit wel beïnvloeden.

Is het anders om voor volwassenen of kinderen te spelen?

MS

Voor mij is er niet zo'n groot verschil in het spelen en het maken voor kinderen of volwassenen. Met Ballet Dommage resideren wij de komende vijf jaar bij BRONKS (Brussels theater voor jong publiek, red.). De dynamiek tussen Katrien en ik, of de artistieke taal die we hanteren, is geschikt voor jong en oud. Het is niet zo dat we toegevingen doen om iets behapbaar te maken of dat er om de vijf minuten een makkelijk mopje in moet komen om ze bij de les te houden. Zo werkt het niet. Ik wil wel eens proberen om *Nuggets* voor jeugd te spelen om te onderzoeken of het iets is. Waarom moeten kinderen altijd kinderdingen zien?

Je werd eens omschreven als de Charlie Chaplin van het Vlaamse theater, en sindsdien blijft het terugkomen. Heb je iets met Chaplin?

MS

Ik begrijp de vergelijking wel, het heeft te maken met de speelstijl. Ik beweeg redelijk staccato, gebruik mimiek, er is een bepaald slapstick-gehalte. In het begin vond ik het niet zo leuk, maar nu omarm ik het iets meer. Liv Laveyne (programmator De Grote Post in Oostende, red.) zei me eens dat ik een hedendaagse clown ben. Ik zie dan ook nu de mogelijkheid om dat binnen *Nuggets* te omarmen en te exploreren zonder te vervallen in eenzijdige slapstick-trucs. Ik wil met waarde de moderne clown onder de loep nemen en zijn emotioneel grensgebied aftasten. Kan je iets maken dat niet humoristisch is?

MS

Ja, dat zou ik kunnen maar of dat een goede voorstelling zou zijn, is nog de vraag. Ik vind zelf de scheiding tussen humor en ernst een vreemd idee. In humor kan zoveel tragiek, verdriet, gevaar schuilen. Humor krijgt de dag van vandaag nog steeds niet de erkenning of de ernst die hij verdient. Ook met *Nuggets* start ik niet met repeteren vanuit een mop maar net vanuit een diepere thematiek. Humor heeft de kracht om iets verteerbaarder te maken, maar kan ook iets nog nèt schrijnender maken.